

Hulptransport Sibiu, Roemenie | Mei 2011.

Woensdagavond 4 mei was het weer zover. We vertrokken om 19 uur vanuit heeten naar Sibiu Roemenie.

Voor mij de 6^e keer en voor Peter ten Have de eerste keer. De bedoeling was eerst dat er nog een bus met een aantal personen achteraan reed, maar dit ging niet door.

Mijn oom en zijn vrouw, Alfons & Jaqueline Duteweert en nog een oom van mij , Gerard Duteweert gingen met het vliegtuig naar Sibiu.

De truck werd beschikbaar gesteld door de Cosmo uit Lochem en we mochten ook 800 liter diesel opmaken, hiermee konden we al een heel eind komen.

De oplegger is door ETTC en Muller transport beschikbaar gesteld.

Nadat we afscheid hadden genomen en uitgezwaaid werden door de familie vertrokken we richting Duitsland. Omdat ik de enige chauffeur was, vertrokken we s'avonds doordat we dan beter met de rijtijden uitkomen. Het is een uur of 28 rijden en dat is 3 dagen net te doen en dat mag je geen vertraging hebben. De

planning was om dus woensdag 4,5 uur te rijden. Donderdag en vrijdag 2 volle dagen en zaterdag morgen het laatste stukje. Dit transport gingen we via Oostenrijk en niet via Tsjechië en Slowakije. Een aantal eer heb ik al veel vertraging bij Praag opgelopen en de route door Oostenrijk is ook wat vlakker, wat dus brandstof scheelt. Maar is qua tol wel wat duurder dan via Tsjechië en Slowakije.

We reden via Ahaus en de A31 naar Bottrop en daarna via de A2 en de A45 richting Frankfurt. Omdat we humanitair zijn hoeven we voor Duitsland geen maut te betalen. Hier had ik papieren van bij me waarop stond dat noodhulp vrij was. Maar echte noodhulp zijn we ook weer niet. Maar het is altijd nog goed gegaan. Het was rustig op de weg en we konden mooi doorrijden. Tegen 23.10 stonden we op de parkeerplaats bij Giessen. Er was gelukkig nog 1 plaats vrij. De tacho op rust gezet en maar eens een koud biertje uit de koelkast gehaald. Na een uurtje doken we achterin om te slapen.

De volgende morgen op tijd de wekker gezet en de koffiepot aangeslingerd. We aten een ontbijtje in de auto en nadat we ons opgefrist hadden en de tacho 9 uur rust aangaf, vertrokken we weer. We hoopte die avond Wenen te halen. Nadat we voorbij Frankfurt de A3 opdraaiden, was er een beetje file bij de wegwerkzaamheden. Op de 27MC werd gewaarschuwd bij de wegwerkzaamheden door een automatisch bandje dat zei; Danger, Danger! Dit hat ik nog niet eerder gehoord, toch een stukje veiligheid.

Na ruim 4 uur hebben we even pauze gemaakt en we konden daar gelijk de Go-box voor Oostenrijk kopen. De tol in Oostenrijk is aardig duur en voor het traject Suben naar Nickelsdorf moesten we dan ook €140,- betalen, en dat nog wel met euro-5 norm.

Voor de eerste keer had ik een Tom-Tom meegenomen. Deze gaf ook heel handig de vaste flitsers aan in Oostenrijk. We reden netjes 85, dus dat gaf ook geen probleem. Piet had de verrekijker meegenomen. Telkens als er weer een mooi uitzicht was, pakte hij deze snel, maar dan reden we gelijk weer langs een geluidswal of een bos en was er weer niets te zien. Zonder vertraging bereikten we volgende parking halverwege Oostenrijk.

Na wat rekenwerk, zouden we ongeveer Alland, bij Wenen makkelijk kunnen halen en dat lukte ook. Om 19.15 uur stonden we daar op de parking. We konden de auto nog net aan de zijkant parkeren en we gingen in het restaurant even lekker eten. We dronken nog een biertje in de auto en Piet kon met de verrekijker de voetbalwedstrijd volgen in de

tankstelle.

Na de wedstrijd ruimt Piet even de rommel op.

We besloten om 11 uur te maken om zo op tijd Wenen voorbij te zijn en vertrokken de volgende morgen om 6.15 uur. Na 1,5 uur stonden we op de grens bij Nickelsdorf en hier moest ik even een vignet voor Hongarije kopen, dat kostte €13,-. We kregen nog een bak koffie aangeboden en om de 15 minuten pauze maar vol te maken, maakte we nog wat foto's. Ondertussen waren Alfons, jaqueline en Gerard onderweg vanuit Schiphol naar Wenen. Toen ze daar geland waren belden ze op, toen waren wij inmiddels al vlak voor Boedapest.

Langs de snelweg in Hongarije stonden een soort van reclame borden met een inhaalverbod voor vrachtwagens. Ik vond dat ze al vrij rustig reden daar, dus we haalden ook maar niet in.

Bij een afslag wilden 2 vrachtwagens en een politie auto invoegen, dus ik liet mijn gas netjes los en liet ze voorgaan. We zagen verdacht veel politie auto's en motoren rijden en nadat we werden ingehaald door een Roemeense vrachtauto, werd deze ook direct aan de kant gezet en bekeurd. Het reed verder wel redelijk door en we bleven mooi in het treintje rijden. Zonder vertraging passeerden we Boedapest en makten daarna gelijk onze pauze. Het weer was erg goed en de zon brandde er lekker op. Nadat de pauze erop zat vervolgden we onze weg tot aan de afslag Kecskemet. Nu was er voor Piet ook iets meer te kijken, want dat was het laatste stuk snelweg, de laatste 500 km was alleen maar binnendoor. Na 1,5 uur gingen we eerst maar eens eten bij het Flinstone restaurant. Daar was ik vorig jaar voor het eerst en daar hebben we hoen lekker gegeten. We zaten lekker buiten op het terras in de zon en bestelden de flinstone-schotel voor 2 personen.

Na wat gereken, zouden we het vliegtuig van de anderen haast wel moeten kunnen zien. We zagen er een stuk of 4 overkomen, maar zagen niemand die zwaaide... We konden nog 5 uur rijden en vertrokken naar de Roemeense grens. Het laatste stuk maar even netjes rustig gereden, want daar staan ze regelmatig te controleren. We kwamen aan bij de grens en moesten over de weegbrug. Deze gaf 28.800 kg aan, dus we hadden ongeveer 12000 kg spullen in de oplegger die we met de hand moesten lossen. Er was verder niets te doen aan de grens en na een controle van de paspoorten en de CMR mochten we doorrijden naar de Roemeense douane, waar we een Vignet moesten halen. Daar vielen ze over het feit dat ik geen burgermeester verklaring bij me had. Na wat gediscuseerd te hebben dat ik dat altijd zo doe en dat er 4 weken geleden ook 3 auto's zo vertrokken zijn mocht ik doorrijden. Er stond een jongen te bedelen en deze herkende ik van vorig jaar. Ik gaf hem wat snoepjes en we reden door om wat geld te wisselen. Daar stond hij ons weer op te wachten en we gaven hem niets. We verzetten onze klokjes een uur vooruit en we reden dan eindelijk

Roemenie in. De weg van Versand tot Arad was echt zeer slecht. Er waren diverse weg werkzaamheden waar we moesten wachten of, zoals de auto's voor mij deden, gewoon in colonne door het rode verkeerslicht reden. Er zaten grote gaten in de weg, maar er werd wel gewerkt. De brug waar ze vorig jaar ook al mee bezig waren, was nog niet af. De weg werd wat verbreed en een grote kraan brak de grote takken van de boom, omdat deze te laag hingen. We slingerden en stuiterden over de weg en toen we Arad bereikten konden we aansluiten in de file op de rondweg. Doordat er 2 spoorweg overgangen inzitten waar je echt stapvoets over heen moet rijden, stokte het verkeer.

Toen de rijtijd er bijna opzat, draaiden we een parking op bij Barsava. Het was er erg rustig en ik vroeg of we hier nog wel konden eten. Dat was geen probleem en we dronken eerst maar eens rustig een biertje in de auto. Piet ging nog even naar het toilet maar zei dat het daar niet echt fris was... ik vond het daar nog wel meevallen...

Het werd drukker op de parkeerplaats en we gingen het restaurant in. Nadat we weer bij de auto kwamen, kwam er een man aan die wat geld wilde voor de bewaking. Ik weet nog van een vorig transport dat de bewaking toen wat tegenviel. Toen we toen naar bed gingen zat de man aan tafel en toen we s' morgens vertrokken lag hij te slapen aan tafel...

We namen contact op met Gerard van den Helder. Hij zou samen met Cristina ons helpen met het lossen bij de diverse adressen. Henri had Alfons, Jaqueline en Gerard van het vliegveld gehaald en ze naar zijn huis in Cisnadioara gebracht waar de 5 dagen zouden verblijven. Hij zou echter zaterdagmorgen naar Nederland vertrekken, dus ik belde hem om af te spreken om elkaar onderweg te ontmoeten.

Doordat er nog ruimte op de oplegger zat toen alle spullen erin zaten die mee zouden moeten, is besloten om dit met dozen kleding op te vullen voor een bejaarden tehuis in Saliste. Saliste ligt 20 km voor Sibiu en het leek mij beter om dit maar op zaterdag te gaan lossen omdat we daar toch langs kwamen. Gerard zou zaterdag morgen de anderen ophalen, die bij Henri Ossevoord in Cisnadioara, slapen.

Alles dus geregeld en we gingen naar bed omdat we om 5.30 wilden vertrekken.

De volgende morgen was het net licht aan het worden en het was mooi rustig op de weg. We belden met Henri en spraken af dat we in Semeria elkaar zouden ontmoeten. We stonden net op de parkeerplaats en toen kwam Henri samen met zijn vrouw er ook al aan.

We kletsten even bij en Henri vertelde al een stuk te hebben gereden met de anderen om al een mooi stukje van de omgeving te laten zien. We namen afscheid en we reden het laatste stukje naar Saliste. Daar kwamen we om 8.45 aan en daar stond de rest ons al op te wachten. Piet maakte daar zijn laatste foto...

Hier eindigt het eerste deel van Roy's verslag en Jacqueline start hier

In mei 2011 ging er weer een humanitair transport vanuit Deventer richting Sibiu, Roemenië. De Cosmo Trucks, de werkgever van Alfons sponsorde de truck net als in 2008, Alfons was toen ook mee geweest en kwam erg enthousiast terug. De mogelijkheid om wederom met de truck mee te reizen bood hij aan, aan zijn kameraad Piet ten Have, die er niet lang over na hoefde te denken. Alfons besloot om met de vader van Roy, de chauffeur van de truck én vrijwilliger van de stichting Deventer-Roemenië, met een bus achter de vrachtwagen te rijden. Roy's vader, Gerard Korenromp, moest echter wegens een hernia verstek laten gaan, waarna Alfons toch besloot om mee te reizen, echter het vliegtuig was toch een snellere oplossing. Na wat lobbyen besloten zijn broer Gerard en ik, Jacqueline mee te reizen. Nieuwsgierig naar wat ons te wachten stond.

De truck vertrok op woensdag 4 mei vanuit Heeten, de woonplaats van Roy.

Roy met zijn zontje Tijn en bijrijder, Peter (Piet) ten Have.

Ons vliegtuig vertrok vanuit A'dam op vrijdag 6 mei. We maakten een tussenstop in Wenen en de 2de vlucht landde op vliegveld Sibiu in Roemenië.

Airport Sibiu, een klein vliegveld, waar volgens Alfons de snelweg wordt afgezet om het vliegtuig te laten landen...

Op de voorgrond Gerard Duteweert, die schijnbaar blij is weer voet aan de grond te hebben gezet...

We werden van het vliegveld gehaald door Henri Ossenvoort, hij woont met zijn partner in Cisnadioara. 20 km vanaf het vliegveld. We logeren in zijn huis/gastenverblijf.

Het huis is door Henri zelf ontworpen en grotendeel zelf gebouwd. De bovenverdieping wordt bewoond door Henri met zijn partner Maria-Angela. Op de benedenverdieping is een mooi gastenverblijf voor 5 a 6 personen. Waterleiding is er niet in het dorp, maar Henri heeft eigen waterinstallatie aangelegd, het hemelwater wordt gezuiverd. Het drinkwater komt uit een bron of uit de winkel.

Vlnr:

Alfons, Jacqueline, Gerard en Maia-Angela.

Op deze vrijdagavond laat Henri ons een deel van de omgeving zien. We rijden naar Paltinis een ski gebied. De natuur is er prachtig. De plaatselijke bevolking trekt in het weekend met de familie de natuur in om er te Bbq-en. Een probleem was dat er veel afval in de natuur achterblijft. Dit gaat de laatste jaren al

de hogere vlaktes.

De avondmaaltijd hebben we genoten in het plaatselijke restaurant SUD CETATE, het biertje en de wijn was heerlijk. Het hoofdgerecht vonden we toch iets minder...

een stuk beter. Er staat een boete op zwerfafval en overal zijn inmiddels afvalcontainers geplaatst.

Een deel van het jaar bevolken de schaapherders met hun schaapskudden

De moderne techniek houdt ons intussen op de hoogte van de hoogte van de reis van Roy en Piet. We weten dat ze inmiddels in Roemenië zijn en dat Piet niet tevreden was over frisheid van het openbaar toilet...

Zaterdagochtend, 7 mei.

We worden opgehaald door Gerard van Helder. Hij is woonachtig in Sibiu en zal deze week het lossen van de goederen begeleiden. We rijden naar het stadje Saliste waar we Roy en Piet zullen opwachten.

De vrachtwagen arriveert rond 9.00 uur. De heenreis is prima verlopen.

In Saliste bevindt zich het eerste losadres namelijk een nieuw

gebouwd bejaardentehuis.

Het personeel staat ons al op te wachten. Verschillende dozen met linnengoed worden gretig aangenomen. We worden uitgenodigd op de koffie. De directeur komt het gezelschap versterken en leidt ons rond in het tehuis. Ik vind het er prima uitzien. De 2-persoonskamers zijn momenteel ingericht voor 3 personen. Men is aan het bouwen met een nieuw vleugel aan de achterkant van het

gebouw. De kamers zijn toch nog redelijk ruim, elke kamer heeft een toilet/douche ruimte.

De nachtkastjes lijken verdacht veel op het oude meubilair uit onze Nederlandse ziekenhuizen. Dat hier al meerdere transporten zijn geweest bleek wel uit het feit dat het personeel in uniformen lopen met een naam afkomstig uit NL!!

Het personeel heeft ook een keurige kled- en doucheruimte. Er is echter geen bewoner te bekennen, maar nadat we naar de eerste verdieping worden geleid blijkt dat ze gezamenlijk in een grote ruimte zitten. 60 bejaarde bewoners,

allen voorzichtig glimlachend en wuivend richting de mensen uit Nederland. Ik geniet enorm van dit moment. Helaas is het niet toegestaan om foto's te maken. Vervolgens krijgen we nog een groot dakterras te zien waar de bewoners zich bevinden op zonnige dagen. De kosten voor het verblijf is 150 euro per maand, dit is ook zo ongeveer het pensioen wat de mensen ontvangen. Extraatjes zitten er dus niet in..Ik begrijp dat er 4 a 5 verzorgenden werken op een ochtend. Naar mijn mening niet veel verschillend tav onze maatstaven.

We nemen afscheid en Roy rijdt de truck met oplegger naar een bewaakte parkeerplaats in Sibiu. De oplegger wordt daar geparkeerd en de truck gaat mee om voor ons pension de wacht te houden.

De truck brengt niet alleen Roy en Piet maar ook onze koffers en vele boodschappen! Dus we nuttigen een heerlijke lunch op ons terras in gezelschap van Gerard.

In hetzelfde dorp Cisnadioara woont nog een Nederlandse burger, nl Dick Zweers. Roy kent hem al enige jaren en we worden dan ook direct uitgenodigd in zijn huis. Het wordt

een gezellige middag en het is wel duidelijk dat de heren uitgedroogd zijn.... Ook het weer voegt vocht toe, het gaat namelijk flink sneeuwen!

Voor Roemenië schijnbaar ook ongekend, maar nog bijzonderder als we met het thuisfront bellen en horen dat men in Nederland 30 graden Celsius telt!

In Roemenië is het dus koud!

We sluiten de avond af met een diner in het Apfelhaus samen met Dick en Diana, we hebben er heerlijk gegeten. Ondertussen genoten we van een bruiloft in de naastgelegen zaal. Zoiets schijnt daar ong. 3 dagen te duren. We waren ooggetuige van de pinguïn dans... we dachten dat ze de polonaise liepen!! Al sneeuwballen gooiend liepen we weer terug naar ons pension.

Zondagochtend ontbijt met Dick en Diana. Ze willen ons de omgeving laten zien en we gaan naar de stad Sibiu.

We reden door kleine dorpjes.

Karakteristieke plaatjes: water halen bij een bron. BBQ-en op zondag en een levend vervoermiddel : paard en wagen.

In het dorpje Sadu hebben we een kerk bezocht. Een orthodoxe kerk. Het bijzondere aan de orthodoxe kerk is dat

een voorganger getrouwd moet zijn om priester te mogen worden. Niets mis mee dachten wij zo... De dienst was net ten einde, maar onder de hoede van Diana begaven we ons toch onder de mensen. Bij de ingang stond een

zigeunerfamilie te bedelen. Van elke kerkganger kregen ze iets in hun handen gedrukt. In de kerk was men de voorbereidingen aan het treffen voor een doopsel. Men liep rond met een bak vol kleine stukjes brood. Ook wij kregen het aangeboden en deelden zo mee.

muziek, deze zondag was er een jazzfestival in de stad.

Alles prima voor elkaar voor zover, het vakantiegevoel was er helemaal. Beetje koud, maar dat mag de pret niet drukken. Maar we zijn hier toch met humanitaire goederen?...

De rit ging verder richting de stad Sibiu. Deze stad was in 2007 het culturele centrum van Europa en heeft toen een flinke opknappbeurt gekregen. We dronken koffie met gebak in een lunchroom onder het genot van live

We vervolgen onze wandeling door de stad langs de markt, ook op zondag is hier markt. Vooral veel groentes worden door de bevolking verkocht.

Diana krijgt van Dick een cadeautje voor Moederdag, wat echter in Roemenië niet als zodanig gevierd wordt.

Het leugenbruggetje wordt ook aangedaan. Door Dick ook wel het scheldbruggetje genoemd. Verdere uitleg moet ik U schuldig blijven...

Vanuit een uitkijktoren, tevens museum, een prachtig uitzicht over de stad.

Prachtig plein, voor de liefhebbers ook live te bekijken via webcam: <http://www.sibiu.ro/LiveOK/cam2.html>

Zondagmiddag, het zonnetje kwam erdoor, dan kun je maar het beste op een terrasje gaan zitten, toch?

Souvenirtje gekocht, alleen wist Alfons niet helemaal waar het voor diende....

Diner genoten in 'het keldertje'.

Karakteristiek Roemeens restaurant, alleen de live muziek ontbrak nog.

Thuisgekomen was vooral Gerard met zijn gedachten in Nederland, hoe zou het met de voetbal gaan....

Bekerfinale Ajax-Twente. Gelukkig begreep Dick de hint en konden we de 2de helft nog bij hem op de tv gezien. Jammer voor Gerard, maar fijn voor de Tukkers, Twente won!

Maandag 9 mei.

Het echte werk moet nu beginnen. Gerard van Helder kwam ons weer halen en ook Christina, een Roemeens jonge vrouw en tevens contactpersoon voor de stichting, zal ons vandaag vergezellen.

De trailer wordt gehaald en we gaan we gaan als eerste naar de school van Diana. Diana geeft (geography) les op een technische school voor kinderen vanaf 14 jaar.

De school krijgt oa kasten en nog wat meer meubilair. Vooral Alfons is nieuwsgierig naar het praktijk onderwijs wat wordt gegeven op de school. We krijgen een rondleiding van een Duits sprekende techniek leraar. De praktijklokalen zijn ernstig verouderd. Helaas is niet mogelijk om de autotechniek ruimte te bekijken. Het gebouwtje zit namelijk op slot.

Wel zien we door het raam zeer oude auto's staan.
Als de leerlingen het sleutelen zo moeten leren...
Natuurlijk is er behoefte aan beter materiaal.

Het tweede losadres is school 29, kindergarten.

Hier werd veel kindermeubilair gelost. Tafeltjes, stoeltjes, bedjes. Ook matrasjes voor de bedjes en linnengoed. Een zak knuffels als extraatje.

Nadat we koffie op de binnenplaats hadden gedronken mochten we toch nog even binnenkijken. Er waren 2 lokalen ingericht, de bedoeling was dat er een 3de lokaal bij zou komen.

In een lokaal spelen ongeveer 20 kinderen met 2 a 3 verzorgsters.

Het volgende losadres is het ziekenhuis in Sibiu.

Roy moet met de vrachtwagen de hele oprit blokkeren. We mogen dan ook niet verder dan de oprit. Het is helaas niet toegestaan om in het ziekenhuis te kijken. Christina weet me te vertellen dat de medische zorg nogal te wensen over laat. Het personeel is moeilijk te motiveren omdat ze onder slechte omstandigheden werken. Er is een tekort aan medicijnen, verbandmaterialen, linnengoed enzv. Het percentage patiënten wat met een infectie het ziekenhuis verlaat is groot. Je kunt er maar beter weg blijven dus. Wel zijn er particuliere klinieken waar je tegen betaling

wel de behandeling kunt krijgen waar men in het ziekenhuis niet toe in staat is. Het gebeurt nogal eens dat iemand in het ziekenhuis krijgt te horen dat je daar niet geholpen kunt worden, maar wel een aanbod krijgt om naar de particuliere kliniek van dezelfde specialist te komen. De 'gewone' burger heeft hier echter geen geld voor. De werkende burger heeft recht op

medische zorg in een regulier ziekenhuis. Heb je geen werk dan kun je wel naar de familiearts (lees huisarts), maar voor een operatie oid moet je betalen. Vaak zorgen de dorpbewoners er samen voor dat het geld bijeenkomt. Dus er vind ahw een collecte plaats.

Het ziekenhuis krijgt vele goederen, veel linnengoed, van handdoeken tot slopen. Ook een grote partij wachtkamerstoelen worden er afgeleverd. De heren hiernaast zorgen dat met de heftruck de spullen worden vervoerd naar de juiste plek.

Een kijkje in het ziekenhuis was niet mogelijk, maar even gebruik maken van een toilet mocht wel. Deze was in erbarmelijke staat. Het gevaar van een neerstortend waterreservoir hing boven ons hoofd....

Losadres Dr Carl Wolff verpleeghuis.

Van oorsprong een Duits verpleeghuis. Wederom een plek waar al eerder hulpgoederen zijn gebracht. Het personeel liep in DZ uniformen.....

De tocht ging verder naar de commune (gemeente) Rosia welke bestaat uit de dorpjes: Rosia, Cașolț, Cornățel, Daia, Nou, Nucet. Een aantal van deze dorpjes zullen we bezoeken. Deze commune maakt deel uit van de provincie Sibiu.

Het eerste dorpje is Nucet.

In het dorp is het straatbeeld nogal verschillend van de stad. De wegen zijn onverhard, het ziet er allemaal nogal armoedig uit. Hier ontmoeten we Helena, de vrouw van de burgemeester van de gemeente Rosia. Ze staat met een aantal helpers klaar om de goederen in ontvangst te nemen. Ze spreekt goed Duits, dus we kunnen prima met haar communiceren. In dit dorpje wonen nog 60 bejaarde mensen. De jeugd is er weggetrokken. In het gebouw op de foto wil men een dokterspost realiseren. Het ziet er nu nog niet erg 'steriel' uit....

Helena vertelt in alle tot de gemeente Rosia behorende dorpjes een dokterspost te willen opbouwen. De burgemeester koopt een leeg, oud gebouw, knapt het op met vrijwilligers en materialen van sponsors en richt het vervolgens in met goederen, vooral afkomstig uit Nederland. De dokter komt dan op een vaste dag in de week, 'spreekuur' houden.

Deze mannen waren in het verleden werkeloos. Voor een uitkering moesten ze zich melden bij de burgemeester. Die sprak met ze af dat ze 5 dagen per week voor hem moesten werken om salaris te krijgen. En zie hier, harde werkers...

Een fraai detail mbt vorige hulptransporten is de 'reclame' naam op de jas van de gemeentewerker.....

BOEREBOND...

In de gemeente wonen 6000 inwoners waarvan 1000 kinderen. Dit gebouw moet in de toekomst een jeugdhonk worden waar kinderen een korte vakantie door kunnen brengen, voor bouwvakkers nog een hele klus.

Deze dame is in het dorp het aanspreekpunt voor Helena. Indien nodig trommelt ze de dorpsbewoners bij elkaar. Helena komt wekelijks met een auto vol boodschappen naar het dorpje, die dan weer verdeelt worden door het actieve vrouwtje. Bij een vorig transport had ze een doos ontvangen met een trouwjurk... ze is nog op zoek naar de prins op het witte paard!!

De tocht gaat verder naar het dorpje Cornatel. Voor de reeds opgeknapte en ingerichte dokterspost worden hier nog enkele rolstoelen en rollators gebracht.

We zien hier een netjes ingerichte dokterspost gerealiseerd in het gebouw. Ook zijn er toiletten geplaatst en er komt een postkantoor in het gebouwtje. Alles wordt ons vol trots getoond door het gezelschap. Ook de burgemeester heeft zich inmiddels bij het gezelschap gevoegd. Genaamd:
Dhr Valentin Aldea,
primarul communei Rosia.

Vlnr: Christina; de burgemeester; Alfons; Gerard v H.; Helena; Gerard D.; gemeente man 1; Peter t H.; Roy; en dan nog 3 gemeentemannen.

Roy moet niet alleen naar de weg kijken, maar ook naar de lucht. Het leek allemaal goed te gaan, totdat er na het bezoek van de truck toch een gezin zonder stroom zat....

De karavaan trekt verder naar het volgende dorp Daia. De burgemeester nodigt ons uit om bij hem in de auto plaats te nemen. Vriendelijk, alleen kunnen we geen woord met hem wisselen. Hij spreekt geen engels of Duits.

Wederom moeten er spullen voor een dokterspost gelost worden. Ook krijgt de burgemeester een vergaderzaal.

Er ontstaan spontaan ideeën voor de inrichting van de ruimte, er wordt even proefgedraaid, vanaf nu kan er dus getrouwd worden.....

In het gebouw wordt ook een museum gerealiseerd met oude meubeltjes afkomstig uit Nucet, vervoerd in de truck. (Deze komen dus niet uit Nederland!!)

Volgende stop is in Rosia, hier staat ook het gemeentehuis en de dokterspost draait op volle toeren. Hier ontmoeten we ook de dokter. Zij zal in de toekomst alle dorpjes bezoeken. Dozen en goederen

(rolstoelen, rollators, tafels en stoelen) worden hier gelost. We worden uitgenodigd in het gemeentehuis voor koffie uit DZ kopjes.....

Als laatste voor vandaag bezoeken we nog de dokterspost waar in 2008 een aantal goederen zijn gebracht. Deze is inmiddels in gebruik genomen en functioneert naar behoren.

De burgemeester nodigt ons uit om s' avonds te dineren in restaurant Acasa in Sibiu. Zijn vrouw Helena voegt zich in de loop van de avond ook bij het gezelschap samen met een dochter en een zoon. We willen een taxi bestellen voor de terugreis, maar de burgemeester staat erop om ons zelf naar huis te brengen. In zijn Dacia Logan zitten we met 4 man/vrouw op de achterbank nogal krap, maar hij rijdt ons zeer behoedzaam naar huis..... Stopt onderweg nog even om een egeltje op het goede pad te zetten!

Ik kom tot de conclusie dat deze mensen, de burgemeester en zijn vrouw, goed werk verrichten in hun gemeente. Er is al veel opgeknapt en ze lijken de touwtjes goed in handen te hebben. Vriendelijke hardwerkende mensen en gevoel voor humor!

Dinsdag 10 mei

Het laatste losadres is school 25 in Sibiu.

Deze school is 16 jaar oud. De goederen zijn voornamelijk tegels. Ook deze school is al meerdere keren bezocht met hulpgoederen.

De kinderen krijgen hier vanaf 4 jaar Duits, de directeur vertelt over een paar jaar met pensioen te gaan en dan graag Nederland te willen bezoeken. Hij heeft grote plannen voor de toekomst, maar meld ook wat medische problemen te hebben, hij heeft een ernstig longprobleem en moet een 'apparaat' voor zijn longen hebben?!? Tsja, volgend transport misschien?

De oplegger is nu leeg en we zetten koers richting Saliste.

Onderweg blijkt midden in de stad een militair oefenterrein te zijn, alleen hoog, vanuit de truck is deze te zien. Men is niet blij met het maken van foto's....

De tocht gaat via Sibiel en Vale en veel smalle wegen.

Onderweg worden we aangeklampt door een man die de link tussen de truck en hulpgoederen als snel legt, want hij komt vragen om goederen. Hij heeft 4 kinderen, maar geen geld om kleding te kopen. Helaas, de oplegger is leeg.

De laatste dag en nacht zullen we doorbrengen bij Rudi en Ella. Rudi komt van oorsprong uit Lettele en heeft nu een minicamping en pension in Saliste.

De truck wordt binnen de poort geplaatst, want er zit toch nog zeker 800 liter dieselloolie in de tanks.

Saliste is een mooi stadje waar toerisme in opkomst is. Het heeft meerdere pensions, een zelfs een toeristisch informatiepunt met een beschrijving in het Nederlands.

Het centrum werd verfraaid met vele bloemen en de tulpen stonden volop in bloei. De wegwijzer hiernaast is één van de weinige wegwijzerborden die we hebben gezien

Het stadje heeft een aantal jaren terug van de gemeente Deventer een brandweerauto gekregen. De oude staan geëtaaleerd in het centrum.

We ontmoeten een echtpaar ook afkomstig uit Nederland , die humanitaire hulp verlenen in een ander deel van Roemenië en hier in een appartement de nacht doorbrengen

We logeren in het huis/pension. Luxe kamers met eigen douche/toilet. Op het erf zijn verder nog 2 karakteristieke appartementen gevestigd. Verder voldoende ruimte voor de mini-camping. Rudi is nog steeds volop aan het ontwikkelen. We zijn onder de indruk!

Op woensdagochtend worden we vroeg gewekt door het alarm van de truck. Waarschijnlijk loos, want Roy en Alfons hebben in hun onderbroek geen dieven kunnen vinden....

Piet en Roy beginnen rond half 10 aan de terugreis.

Voor ons, Gerard, Alfons en Jacqueline zit er niets anders op dan te wachten tot ons vliegtuig om 16.00 uur vertrekt....

We vervelen ons echter niet en gaan de omgeving nog maar eens verkennen.

Er blijkt nog een camping te zijn en het ooievaarsnest wordt bewoond.

Vol indrukken en na het nuttigen van een lekkere lunch brengen Rudi en Ella ons naar het vliegveld in Sibiu.

Wederom hebben we een tussenlanding in Wenen, maar om 22.00 uur s' avonds zetten we uiteindelijk weer voet aan Hollandse bodem.

Hier eindigt het verslag van Jacqueline en Roy neemt de pen weer over..

Op woensdag morgen 11 mei vertrokken we vanuit Saliste. De bedoeling was om via Muller in Italië retour te gaan laden. We vertrokken na het ontbijt en namen afscheid van de rest.

Nadat we 3 uur op weg waren, belde Jan Harbers van Muller, dat er waarschijnlijk niet genoeg lading in Italië zou zijn. Hij had daar zelf nog een aantal auto's leeg en had dus niet genoeg lading. Wil zou even kijken of er verder nog wat te laden was. Een kleine tegenvaller dus want ik had wel zin om helemaal in Italië terug te laden.

Nadat we onze pauze gemaakt hadden, reden we richting Arad waar het weer bingo was. Grote opstopping voor de spoorwegovergang. Na wat vertraging kwamen we aan vlak voor de grens waar de douane de vrachtwagens aan de kant zet omdat anders het dorp Nadlac vol komt te staan. Ik wilde eerst naar voren lopen of het te overleggen was dat we als Humanitair transport de wacht rij voorbij mochten. Maar toen er een aantal vrachtwagens de rij voorbij reed, deed ik de alarmlichten aan en reed langzaam langs de rij. Vooraan aangekomen stond de politie en douane te zwaaien en ik zij dat ik humanitair transport was, waarop ze de CMR wilden zien. Hij werd boos en zei dat als je leeg bent, geen humanitair transport meer bent en ik moest op een parkeerplaats wachten. Ik liep maar eens naar voren om te vragen wat er aan de hand was en keek ze maar eens aardig aan. Ze gingen onderling in discussie. Van de een moest ik maar wachten en van de ander mocht ik doorrijden. Uiteindelijk mocht ik direct doorrijden. En zo doe ik dat elke keer onder het mom van humanitair en alsof het de eerste keer is... dat gaat meestal wel goed. Het scheelde ons in ieder geval meer dan een uur wachten.

Bij de grens aangekomen ook natuurlijk weer aansluiten en ik heb tussendoor maar even snel een vignet voor Hongarije gehaald en alle Roemeense lei weer gewisseld voor euro's.

Na een vertraging van 1,5 uur reden we de grens over het vlakke Hongarije in. De klok kon weer een uur terug en ik belde nog even met Muller, maar in Italië was niet genoeg lading en in Hongarije konden we alleen voor een baggerprijs retour laden. We besloten maar leeg terug te rijden en ik had al een mooie route in gedachten. Vanwege de dure tol in Oostenrijk wilde ik bij Boedapest richting het noorden rijden en via Slowakije en Polen terugrijden. Het zou mooi zijn als we die avond de Slowaakse grens zouden halen, zodat we maar 1 dagvignet voor Hongarije hoefden te halen. Volgens de TomTom zou dat net moeten kunnen. We aten onderweg een goede maaltijd en reden vervolgens zonder vertraging langs Boedapest en het laatste stuk voor de grens werd het weer wat heuvelachtiger. Het gas moest er even op blijven en om 20.15 uur stonden we op de grens met precies 10,00 rijuur op de digitale tachograaf.

Dus een strakke dag... er was nog net een plekje vrij op de parking bij een tankstation en we dronken een biertje in de auto. Ik wilde gelijk maar even een vignet voor morgen halen, maar die verkochten ze daar niet, maar bij de Shell aan de andere kant van het dorp wel.

Na de route voor de volgende dag even doorgenomen te hebben, zou het net mogelijk zijn om de Duitse grens bij Forst te halen. De route liep dwars door het Tatra gebergte, langs het Skigebied Zakopane in Polen en via Krakow naar Duitsland.

De volgende morgen hebben we eerst een dagvignet voor €26,- gehaald en daarna reden we door het schitterende Slowaakse landschap. De weg was goed en we konden lekker doorrijden. Toen we het dorpje Zvolen inkwamen, moest ik ff op de borden letten. We reden achter een vrachtwagen en 2 auto's het dorpje en in opeens stond er een politie auto aan de kant en ik moest stoppen. Ze wilden mijn paspoort en rijbewijs en zeiden dat er een probleem was. Ik had 61 km per uur gereden en ze lieten dit op de laser zien. Ik had al mijn geld de hele reis al in een heuptasje onder mijn broek en had in de portemonnee alleen nog maar €30,- zitten voor het geval dat...

Ze konden maar een half woordje Duits en vertelden dat ik €40,- moest betalen. Ik legde uit dat ik humanitair was en dat we al ons geld naar Roemenie hadden gebracht en ik liet hem mijn portemonnee zien met de €30,-. Hij overlegde met zijn collega en zei omdat ik humanitair was het met €20,- kon voldoen. Verder maar niet in discussie gegaan en we mochten weer doorrijden. We waren het dorp nog geen 5 km uit en daar stond de volgende controle alweer klaar. Ik wist zeker dat ik niet te snel gereden had, maar dit was een controle op gewicht. Omdat er op de route nogal een zware klim zat, werden de vrachtauto's gewogen. Ik legde uit dat ik leeg was en na een blik op de ken teken papieren mochten we weer doorrijden.

Vlak voor de grens hebben we even wat bij getankt. We mochten 800 liter van de Cosmo opmaken en na een berekening heb ik er 350 liter bij in gegoooid. De vrouw achter de kassa kon niet echt goed rekenen, want ze wilde me €100 te weinig terug geven...

We stopten even bij de grens om een vignet voor Polen te halen. Dit was nog niet verplicht maar dan hoefden we op de rondweg bij Krakow niet meer te betalen. Dit vignet kostte €11,50 en we reden Polen in. De wegen waren bijzonder goed, in dit gedeelte van Polen zijn ze nog aardig goed meegekomen.

Bij Rabka hebben we maar eens lekker gegeten en daarna konden we de autoweg op richting Krakow, waarna we de snelweg opgingen die ons tot aan de grens zou brengen. We moesten onderweg nog 1 keer rust maken en toen begon het ook even flink te onweren. Op naar het laatste stuk naar de grens. Volgens de TomTom zou ik net de grens kunnen halen. De laatste 80 km voor de grens was de 4 baansweg ook al klaar, tenminste aan onze kant. Aan de andere kant was het een grote betonnen stuitweg en je mag daar ook maar 60 rijden.

De enige parkeerplaats die hier was leek aardig vol en we besloten op de grens te gokken. Eenmaal daar aangekomen, was de gehele parkeerplaats daar verdwenen en moesten we wel doorrijden. Ik had nog 4 minuten over... dan verwacht je bij de eerste afrit wel een autohof maar die kwam ook maar niet en we namen snel de afslag bij Forst en reden het dorpje in. De auto bij een tankstation geparkeerd en even gevraagd of er een restaurant in de buurt was. 700 meter verderop was er 1. Nadat we net het eerste biertje geopend hadden, kwam de vrouw uit het tankstation bij de auto en zei dat er bij het restaurant wel plek was om te parkeren. Daar maar snel heengereden en de auto gelijk op rust gezet. Net iets teveel gereden; 10 uur en 11 minuten... snel maar even een uitdraai gemaakt en achterop geschreven dat de laatste 3 parkings vol waren...

Nadat we een halve liter bier voor ons hadden staan, namen we op advies van de eigenaar de specialiteit van het huis. We werden aangesproken door 2 stomdronken klanten en de een ging ook nog even bij ons aan tafel zitten. Door de grote werkeloosheid was hij hier vaste klant geworden... Na het eten dronken we nog een biertje en gingen naar bed. We wilden op tijd weer weg om lekker op tijd thuis te zijn. Na 3,5 uur namen we een lekker ontbijt bij Eilsleben en na strak 45 minuten pauze traptten we hem gelijk weer aan.

Bij Braunschweig was er dikke file aan de andere kant van de weg omdat er een aantal vrachtauto's op elkaar waren gereden. 7 km stilstaand verkeer... lekker op de vrijdag. We waarschuwden wat Nederlandse vrachtauto's dat ze beter om konden rijden. We kregen zelf ook nog een klein stukje file bij Peine, maar dat viel wel mee. Het was vrijdagmiddag, mooi weer, dus veel politie en BAG op de weg. De iets te lange rijtijd zat me toch niet helemaal lekker en we betaalden als humanitair dus ook geen maut. Het is altijd nog goed gegaan, maar als je leeg terug komt van een humanitair transport, kunnen ze daar natuurlijk moeilijk over doen. Nadat we al een aantal keer ingehaald waren door de politie en de BAG en onder het tolpoortje vlak voor de parkeerplaats bij Lotte was gereden, stond er een BAG busje klaar en er kwam een dieselpuim uit zijn uitlaat. Die dacht;"daar hebben we er een die niet betaald heeft..."

Hij kwam achter me rijden en haalde mij daarna zachtjes in. Ik zag hem wat op zijn computer op het dashboard typen en toen hij voor me reed en de borden van het rode kruis zag, reed hij door. Humanitair leeg is dus ook tolvrij! We bereikten de grens dus zonder problemen en we gingen voor de laatste keer maar even lekker eten. De laatste minuten van de pauze maakten we vol door de cabine vast wat op te ruimen. We namen contact op met Alfons dat we de truck tegen 17 uur weer zouden afleveren bij de Cosmo en zo konden we met Alfons weer mee naar huis. Eerst maar naar muller in Holten om de oplegger weer terug te brengen. Nadat deze afgekoppeld was mochten we nog even gratis de truck door de wasstraat halen zodat we deze ook weer schoon konden inleveren. Ondertussen snel even het kenteken, de vergunning en de Shellpas van Muller terug gebracht en op naar de Cosmo in Lochem. We pakten daar al onze spullen in de bus van Alfons en vonden zowaar het fototoestel van Piet weer!! We dronken daar de laatste biertjes op uit de koelkast op een geslaagd transport!! We reden naar het huis van Piet waar de familie ons stond op te wachten.

Met grote dank aan Cosmo in Lochem, voor het beschikbaar stellen van de vrachtauto inclusief 800 liter diesel en aan Muller en ETTC uit Holten voor het beschikbaar stellen van de oplegger.